

Universitätsbibliothek Paderborn

Instructio practica ...

De Conversatione Apostolica - A Curatoribus Animarum piè & fructuosè
instituenda ; Complectens varios & solidos modos juvandi & consolandi
divisorum Statuum Personas afflictas, praecipuè aegras & captivas ...

Lohner, Tobias

Dilingæ, 1680

§. 7. Septimum præceptum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49274](#)

gulare obsequium, quod DEO per eam in Animarum auxilio exhibetur. Eandem ob causam etiam jubebat, ut ij, quos aliquò mittebat ad animarum messem faciendam, per Hospitalium & Nosocomiorum visitationem, & charitatem infirmis atque pauperibus exhibitam potissimum hunc finem obtinere conarentur. Idem ergo strenuo Operario & Animarum Curatori tantò impensis præstandum, quantò majorem ratione sui officij habet obligationem ad talium personarum salutem procurandam ; neque exiguum se olim solatum & præmium reportaturum credat, si cum veritate coram DEO quondam dicere possit cum Jobo c. 19. *Oculus fui caco* (id est , pueris, aliisque ignorantibus personis) *pes clando*, (id est , peccatoribus ob inveterata virtus & malas consuetudines difficulter in via mandatorum DEI progredientibus) *Pater eram pauperum*, & aliorum afflictorum.

§. VII.

Septimum Præceptum.

Soptimò sicut Ignis omnia in se convertere cupit , sed suaviter in nodum & efficaci modo, per calorem scilicet, paulatim expellendo contrarias dispositiones, novasque introducendo; ita verus quoque Operarius seu Apostolus desiderare debet omnes sibi similes, id est, Zelatores suæ salutis facere, repetens eum in finem assiduo illud S. Pauli 1. Cor. 4. *Rogo vos, Imitatores mei estote, sicut ego Christi*. Hoc tamen non violento quodam modo per asperas increpationes & castigationes, sed potius per viam charitatis & mansuetudinis obtinere nititur, laborando scilicet, ut animæ sibi commissæ per considerationem beneficiorum DEI, frequentem usum Sacramentorum, crebras & ardentes Orationes crescant in amore Dei, & sic hoc ipso etiam amorem inordinatum erga creaturas exuant, & cum ipso tanquam radice omnes etiam malas consuetudines & virtus evellant; quem modum ipse Deus, ut videre est apud Lancizium opusc. 1. fol. 81. sibi valde placere, quondam B. Magdalena de Pazzis ostendit dicens: *maxime felix spiritus, qui hodie regnat in terra, est ille S. Ignatius: quia eius filii in conducendis animabus ad Deum præcipue procurant dare notitiam, quanti momenti sit agere cum Deo, quia hoc Exercitium*

vitum facit, ut cum facilitate res arduas amplectantur, propter lumen, quod accipiunt à DEO in Oratione. Aliás eidem Beatæ ostendit, se in spiritu S. Joannis Evangelistæ & S. Ignatij mirè sibi complacere, quòd uterque conatus sit per viam amoris homines ad suum ultimum finem perducere; adítque hanc complacentiam toties sibi renovari, quoties S. Ignatij Filij eundem modum in convertendis peccatoribus tenent. Bene itaque notet hanc doctrinam Operarius, certóque sibi persuadeat, hanc viam & compendiosissimam, & efficacissimam esse ad peccatores convertendos, id quod olim Majores apposito apoloigo significarunt, dum finxerunt, Solēm & Aquilonem quondam in certamen venisse, ut eorum majoribus viribus & potentia polleret; cùmque ad hoc certamen finiendum communi consensu decrevissent, eum pro fortiori habendum, qui Viatori tunc fortè prope ipsos transiunt pallium citius erupturus esset. Aquilo mox magno impetu, statuque Viatorem invasit, verū plus non effecit, quām ut Viator arctius sibi pallium astringeret; sed cùm Sol paultin radios per pallium immisisset, ita Viator incaluit, ut si ne alia violentia ultrò pallium abijceret. Simile quid experiuntur Operarij, qui radios arioris divini in animarum sibi commissarum pectora jaculantur, sicque efficiunt, ut ultrò malas consuetudines exuant, dum interea iij, qui per violentiā asperarum increpationum id efficere conantur, nihil aliud obtineant, quām ut exasperati animi pertinaciūs in suis erroribus, vitiisque perseverent! nimisq[ue] non frustra Christus suis Apostolis Matth. 11. dixit: *Discite a me, quia misericordia sum, et humilis corde, et invenietis requiem animabus vestris.* Pro cuius doctrinæ confirmatione non parūm proderit, si bene ponderetur memorabilis illa sententia, quam Senex quidam in vitis PP. I. §. c. 15. protulit in hæc verba: *Si quis cum humilitate et timore injungat Fratri aliquid facere, sermo ipse, qui propter DEV[otus] Megreditur, facit Fratrem illum subjectum existere, et implere, quod fuerit imperatum; si quis autem soluerit jubere Fratri, et hoc non secundum timorem DEI fecerit, sed contra per authoritatem solens sibi in eo potestatem defendere, DEV[otus], qui videt occulta cordis, non permittit eum audire, et facere, quod jubetur. Quod a DEO est, cum humilitate et obsecrations*

20 De Conversatione Apostolica in communione
imperatur; quod autem ex potestate, cum furore & perturbatione, utpote quod à maligno est. Nimirum leniter castigatus exhibet reverentiam castiganti, asperitate autem nimia increpationis offensus, nec increpationem recipit, nisi salutem, ut rechè S. Prosper l. 2. de inter. contempl. dixit. Hinc semper in pectore hærere, memoriæque obversari debet notatu dignissima S. Augustini tract. 7. in Epist. 1. Joan. c. 3. sententia: *Semel breve tibi præceptum præcipitur: Dilige, & fac, quod vis. Sive taceas, dilectione taceas: sive clamis, dilectione clamis: sive emendas, dilectione emendas: sive parcas, dilectione parcas.* Radix sit intus dilectionis, non potest de ista radice non bonum procedere.

§. VIII.

Octavum Præceptum.

Octavò sicut ignis non cessat agere, donec extinguitur, ut Salomon Prov. 30. indicavit dicens: *Tria sunt insatubilia, & quartum, quod nunquam dicit, sufficit.* scilicet ignis; ita & verus Operarius nunquam cessare debet ab operando, quamdiu vires habet, ut dicere possit cum Davide Ps. 68. *Zelus domus tua comedit me.* Et Ps. 118. *T'abescere me fecit Zelus meus.* Itaque dictum sibi reputet à DEO illud. Apoc. c. 2. *Esto fidelis usque ad mortem, & dabo tibi coronam vita.* atque adeò cum tanta constantia animabus sibi commissis invigilet, ut & ipse cum Christo olim moriturus dicere possit: *Consummatum est.* Et alij perinde de ipso ac de Christo dicere & scribere queant: *Cum dilexiisset suos, in finem dilexit eos.* Joan. 13. Sic enim sperare tandem poterit, ut quemadmodum in hac vita Zelum Eliæ imitari studuit, ita cum eodem in curru igneo, charitatis scilicet in hac vita exercitæ, in cælum ad meritorum præmia capienda rapiatur. Talis videlicet Zeli exemplum illustre præbuerunt, in primis S. Basilius, qui, ut in speculo magno Exemplorum dist. 8. ex. 84. refertur, jam in agone constitutus petiit à DEO vitam sibi prorogari uno die, ut Judæum, qui promiserat, se filiem Catholicam suscepturnum, si Episcopus in sequentem diem superviveret, ovili Christi aggregaret, quem proin cum tota domo ipsemet in Ecclesiam descendens baptizavit, & paulò post